

Chương 15

Không Khoan Nhượng

“**C**huyến bay mang số hiệu XXX từ Seoul đến sân bay quốc tế Phố Đông, Thượng Hải, sẽ hạ cánh lúc X giờ trưa nay...”

Điện thoại của Trương Đình để chế độ loa ngoài, cô ấy đang sắp xếp cho một nhóm đồng nghiệp người nước ngoài nhận điện thoại công việc.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Seoul là của nước nào vậy?”

Trương Đình thờ dãi, nói: “Tớ thật sự không muốn trả lời câu hỏi này của cậu.”

Cô ấy dùng giọng điệu này để nói, cho thấy người hỏi là một kẻ ngu xuẩn tới cực điểm. Tôi chột dạ hỏi: “Lẽ nào là một quốc gia độc lập? Không phải là một thành phố ư?”

Hồ Hồng ngồi phía trước cười ha ha. “Tú Nghiên, kiến thức địa lý của cô đúng là “cần cỗi” quá đấy. Seoul là thủ đô của Hàn Quốc.”

Tôi há miệng định lên tiếng phản bác, Trương Đình đã giành nói trước: “Đừng hỏi vì sao thủ đô của Hàn Quốc không phải là Hán Thành.”

Tôi uể oải nói: “Chính là câu này.”

“Đổi tên đã được chưa? May mà ở đây không có mấy đồng nghiệp là người Hàn Quốc, nếu không người ta thổ huyết tại chỗ cũng chưa biết chừng.”

Tôi làu bàu nói: “Sao chẳng có bộ phim Hàn Quốc nào nói cho tôi biết thủ đô của họ là Seoul chứ!”

Trương Đình bắt giắc cười, nói: “Hóa ra cậu cũng xem phim Hàn Quốc à?”

Tôi có chút tức giận. “Thì sao chứ? Chẳng lẽ tớ không thể xem phim Hàn Quốc hay sao?”

Hồ Hồng cười, ngắt lời: “Không có Trương Đình nói thì tôi không ngờ đấy. Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng cô giống với chúng tôi chứ.”

Tôi ngửa mặt lên trời thờ dãi. “Các anh trên có già, dưới có trẻ, có nhà có cửa, tôi giống với các anh sao? Tôi có bị oan không vậy?”

“Cho nên nói, cô sống thoải mái chút đi, ba mươi tuổi rồi mà vẫn chẳng có gì, làm một bà cô trẻ, cũng chẳng chịu tham gia hoạt động gì, cả ngày ngồi buồn bực trong nhà, cho dù người không già thì tim cũng đã già rồi.”

Câu nói này chợt thức tỉnh tôi. Từ trước đến giờ tôi luôn cho rằng mình sống rất chăm chỉ, không ngờ trong mắt người ngoài tôi lại có diện mạo như vậy.

Tôi không khỏi nhớ lại thứ Bảy tuần trước ra bến xe tiễn Châu Linh. Đầu tiên chị ấy bắt xe đi Thượng Hải, sau đó từ sân bay Phố Đông bay thẳng sang Osaka. Cho dù trong lòng tôi có vạn phần không muốn nhưng mà người có chí riêng, không thể miễn cưỡng.

Trước khi chia tay, tôi ôm vai Châu Linh, chân thành nói với chị ấy: “Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Osaka.”

Châu Linh cười nhạt. “Nói một cách lý trí thì chị không hy vọng điều đó. Chị chỉ mong khi ở Nhật Bản sẽ được nghe tin tốt rằng em sắp kết hôn.”

Châu Linh còn hiểu tôi hơn tôi, đúng vậy, tôi không có được trái tim và sự quyết tâm như chị ấy. Tôi cũng không thấy mình thực sự muốn đi Nhật Bản, tôi chỉ luôn sống vui vẻ hơn mà thôi. Nếu đã như vậy, sẽ thực sự phải thay đổi cách sống của mình rồi.

Buổi trưa đi đến nhà xưởng ăn cơm, tôi không thấy Chung Tuấn Hải. Con người là như vậy, hễ gặp chuyện gì thất bại là lại che giấu bản thân. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng trong lòng tôi lại không khỏi cảm thấy cô quạnh.

Bất ngờ nghe được tin Tiểu Đường kết hôn, cả đám người nhất thời trở nên hăng hái, ồn ào, anh một câu tôi một câu tranh nhau trêu đùa. Tiểu Đường không phải người ở đây nên không phải chuẩn bị rượu thịt mời mọi người một bữa, tránh được bao nhiêu phiền phức, nhưng mọi người lại không chịu, nói rằng nếu không mời bọn họ một bữa thì không ai công nhận cậu ta đã kết hôn. Cuối cùng Tiểu Đường phải đồng ý mời một bữa linh đình, gọi tất cả những người mà ngày thường thân thiết với cậu ta đến chung vui.

“Tú Nghiên, đến lúc đó chị cũng phải đến đấy!” Tiểu Đường rất hiệp nghĩa, không quên buông một câu với người đang cầm đầu và cơm là tôi.

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười. “Nhất định rồi, phải đến chứ!”

Tôi không tìm được lại thôn thức trong lòng, haizz, hội FA, lại mất đi một người rồi.

Một ngày cứ lặng lẽ trôi qua như vậy, chớp mắt lại đến cuối tuần.

Một buổi sáng đến công ty, tôi cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Trong không khí có một mùi hương ngọt ngào, thơm ngát. Cảm giác của tôi xưa nay luôn rất nhạy bén, bước đến trước bàn, quả nhiên có chuyện.

Một bó hoa bách hợp thật to đang nằm ngạo nghễ trước mặt, bên dưới còn gài một tấm thiệp.

Tôi sùng sốt một hồi mới rút tấm thiệp đó, mở ra đọc.

Người tặng hoa là Ngô Quân. Bộ nhớ trong đầu tôi lập tức hoạt động, sau đó nhớ ra là anh chàng đã chặn rượu cho tôi trong quán bar hôm đó, tôi bất giác mỉm cười. Nội dung viết trên tấm thiệp rất đơn giản, chỉ là hẹn tôi tối nay cùng ăn cơm.

Trương Đình và mấy kỹ sư đang vừa đi vừa trò chuyện huyên náo, nhìn thấy tôi có một bó hoa lớn ở trên bàn thì không khỏi kinh ngạc.

“Tú Nghiên, “hoa đào trần” mà mẹ cậu bày ra cuối cùng cũng có hiệu quả rồi.”

Tôi không để ý tới ánh mắt tò mò và những câu hỏi quái gở của bọn họ, bình thản tìm cốc trà rồi đi ra bồn rửa tay lấy nước để cắm hoa, đặt nó ở bàn sinh hoạt chung, vỗ tay một cái, nói: “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng.”

“Rốt cuộc là ai vậy? Nói nghe thử xem nào, cậu làm bọn tớ tò mò muốn chết.” Trương Đình gặng hỏi mãi.

Tôi nhướn mày. “Nói gì vậy chứ? Người chỉ là tình cờ gặp, các cậu cũng không biết.”

“Vậy ít nhất cũng phải giới thiệu một chút về tình hình của người ta chứ, để bọn tớ “bắt mạch” cho” Nhâm Vĩ rất hăng hái tiếp lời.

Tôi cười từ chối. “Chuyện này tự tôi bắt mạch là được rồi. Đợi khi nào tôi làm cho rõ ràng rồi tôi sẽ báo cáo với mọi người, được không?”

“Người ta có hẹn gặp cậu không?” Trương Đình đi thẳng vào vấn đề.

Tôi gật đầu, sau đó ra vẻ nghĩ ngợi, nói: “Có nên gọi điện thoại cho anh ta không?”

Tôi vừa nói vừa nhắc ông nghe, chỉ nhìn việc hôm đó anh ta thay tôi uống rượu ở quán bar thì tôi cũng đã nên đồng ý rồi, một anh chàng đẹp trai thật dịu dàng và ấm áp.

Trương Đình vội giữ tay tôi lại, hung dữ nói: “Chị à, phải tỏ ra dè dặt một chút, hiểu không, phải đợi anh ta gọi điện cho chị.”

Tôi cười đầu hàng, có một chuyên gia tình yêu ở bên cạnh quả là rất có ích.

Khi chuông điện thoại kêu, cả phòng liền hưng phấn. Tôi bắt máy trong ánh mắt chờ đợi của đám đông, lên tiếng thật dịu dàng, không ngờ người ở đầu dây bên kia lại là... sếp.

Thì ra là vì dư âm của hạng mục F1 đó, vốn đã nói sẽ trả tiền mượn của công xưởng trong quý này, nhưng sếp đã tính toán sổ sách và phát hiện mức vượt chỉ nghiêm trọng trong dự toán, liền bảo tôi tìm giám đốc bộ phận Tài vụ xem có thể chuyển tiền sau một tháng không.

“Dù thế nào tháng sau cũng vào quý hai, bọn họ chắc chắn không dùng đến tiền gấp như thế này đâu.”

Tôi hoàn toàn không hiểu, làm sao mà một công ty cũng có thể nói không giữ lời như thế chứ!

“Nghe nói cô và giám đốc bộ phận Tài vụ có quan hệ rất tốt, tôi rất tin tưởng cô.” Sếp tôi chẳng mấy khi nói đùa.

Tôi thực sự không vui, cố kìm thấp giọng, lạnh lùng nói: “Tôi và Giám đốc Chung cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường, chẳng khác gì những đồng nghiệp khác. Chuyện này tôi không làm được, anh tự tìm họ nói chuyện đi.”

Anh ta là người từng trải, chinh chiến bao năm trên thương trường, lúc này liền biết cách nói của mình không đúng, vội vàng xin lỗi rồi nói rõ lý do, rằng lấy đại cục làm trọng nên phải tìm một người có năng lực như tôi cả nửa tiếng đồng hồ, đơn giản chỉ là muốn tôi nghe lời. Tôi thực cảm thấy buồn bực, rõ ràng người có lý là tôi, sao nói chuyện một hồi lại thành ra tôi đang bị anh ta giáo huấn vậy? Xem ra chức vị của sếp, nếu không phải người có bản lĩnh thì không thể làm được.

Tôi vô cùng buồn bực, viết một email cho Chung Tuấn Hải nói rõ tình hình. Ai ngờ đến tận ba giờ chiều vẫn chưa thấy có thư hồi âm. Cuối cùng, tôi đành bắt đắc dĩ gọi cho cậu ta một cuộc điện thoại, may mà cậu ta đang ở công ty.

“Xin hỏi, cậu đã nhận được email của tôi chưa?” Tôi nói bằng giọng điệu “tiêu chuẩn trong công việc” khách khí mà dịu dàng, dù gì cũng là mình đang nhờ vả người ta.

“Cậu trực tiếp đến văn phòng của tớ rồi nói.” Cậu ta lạnh lùng ném qua một câu, không đợi tôi có phản ứng đã cúp máy.

Tôi bực mình đặt ống nghe xuống, trong lòng giận giữ thốt ra một câu: “Đúng là độc ác!”

Tôi ngồi ngây ngốc tại chỗ mấy phút, sau đó mới chợt nghĩ ra rằng tự nhiên tôi lại sợ gặp Chung Tuấn Hải, giống như đụng phải quỷ vậy, sợ cậu ta sẽ làm gì

đó khiến tôi lúng túng, khó xử. Tôi tìm cậu ta vì công việc, cậu ta không thể làm gì, cùng lắm là không đồng ý giúp đỡ, tôi cũng chẳng tổn thất cái gì, dù sao những chuyện phải làm thì tôi cũng đã làm rồi.

Tôi dứt khoát đứng dậy, chào Trương Đình một tiếng rồi chạy thẳng sang khu công xưởng.

Khi tôi đẩy cửa bước vào, Chung Tuấn Hải đang ngồi gõ lách cách bên cạnh chiếc máy tính xách tay, cũng chẳng thèm nhìn tôi một cái, chỉ mở miệng nói: “Cậu ngồi xuống trước đi!”

Thái độ của cậu ta thật kiêu căng, được thôi, vì công việc, tôi phải nhẫn nhịn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế dùng để tiếp khách, hai tay đặt trên đùi, lặng lẽ chờ đợi cậu ta.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cậu ta gấp máy tính xách tay, đi về phía này, ngồi xuống đối diện tôi, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng vào tôi.

Tôi tự ra lệnh cho mình rằng không được sợ hãi để nghênh đón ánh mắt gằn như khiêu khích của cậu ta, cảm giác chẳng khác gì một trận so đấu nội công.

Trong lúc tôi cố tình chặn ánh mắt của cậu ta thì cậu ta đột nhiên trưng ra một nụ cười xán lán. “Cậu đến tìm tớ, là để chơi... đấu mắt à?”

Tôi bật cười, mọi căng thẳng đột nhiên tan biến.

“Nói nghe xem nào, muốn tớ giúp cậu chuyện gì?” Cậu ta thản nhiên hỏi, ngón tay thon dài khẽ gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nhất định.

Tôi lười chẳng buồn nói. “Những gì cần nói tôi đã nói trong email rồi, bây giờ chỉ đợi ý kiến của cậu.”

Cậu ta khẽ vuốt hàng lông mày, mỉm cười nói: “Xem ra sếp của cậu rất giỏi ứng biến.”

Tôi nhún vai. “Bây giờ cậu mới biết công việc của tôi rất vất vả sao?”

Cậu ta trầm ngâm một lúc. “Nhưng chuyện này không dễ giải quyết. Cậu cũng biết đấy, đầu năm là thời điểm người ta giữ tiền rất cẩn thận, mỗi lần thu chi đều tính toán vô cùng chi li, rõ ràng, hơn nữa bộ phận Duy tu vốn cũng không được tính là một bộ phận của công xưởng, năm ngoái vay tiền phải tốn rất nhiều công sức, đến bây giờ muốn kéo dài thì e là nếu về sau còn muốn vay nữa, bên này không thể châm trước được.”

Tôi suy nghĩ một lát, thấy cậu ta nói cũng rất có lý bèn gật đầu ý rằng đã hiểu. “Nếu quả thực rắc rối như vậy thì tôi sẽ nói với sếp tôi một tiếng, dù sao

anh ta đã bảo tôi đến, cũng là mong “ngựa chết thành ngựa sống”, nếu được thì tốt còn nếu không được thì cũng là chuyện đã được dự báo trước.”

Chuyện này giải quyết rất đơn giản, không còn điều gì để nói nữa, tôi liền đứng dậy định cáo từ.

“Đừng vội đi như thế, còn chưa nói xong mà.” Chung Tuấn Hải ngăn tôi lại.

Tôi lại đành ngồi xuống.

“Ngô Quân hẹn cậu à?” Về mặt cậu ta rất thản nhiên, tôi không nhận ra cậu ta có tâm trạng gì từ gương mặt ấy.

Tôi rất hứng thú nhìn cậu ta. “Hình như cậu rất rảnh rỗi, còn quan tâm đến cả những chuyện này cơ mà!”

“Hoàn toàn ngược lại, tớ rất bận, vì vậy cậu hãy thành thật trả lời từng câu hỏi của tớ, đừng có mà vòng vo.”

“Xin lỗi, Giám đốc Chung, tôi không phải cấp dưới của cậu.” Tôi mỉm cười đáp lại.

“Ồ, đúng vậy!” Cậu ta ngả người ra phía sau. “Xem ra cậu cũng không hy vọng hôm nay sẽ có một buổi tối tốt đẹp.”

Dựa vào những hiểu biết về Chung Tuấn Hải, tôi rất tin tưởng vào năng lực phá hoại của cậu ta, cho nên tôi biết điều đầu hàng, khoanh tay nhìn cậu ta, nói: “Hỏi đi!”

“Cậu đồng ý rồi?”

“Tại sao lại không?”

Cậu ta bĩu môi, hơi nghiêng người về phía trước, vẻ rất không vui, hỏi: “Cậu có thể cân nhắc cậu ta, tại sao lại không thể cân nhắc tớ?”

Tôi nghĩ ngợi một lát, mỉm cười, nói: “Nếu cậu giống như cậu ta, đơn giản chỉ là một người lạ, tôi nhất định sẽ cân nhắc cậu.”

“Suy cho cùng thì chính là cậu để ý đến chuyện giữa tớ và Ôn Tĩnh.”

Tôi gật đầu. “Cũng có thể nói như vậy. Ôn Tĩnh yêu cậu, từ trước đến nay tôi luôn biết rõ điều đó, cho nên tôi càng không muốn dính vào chuyện phiền phức này, nếu làm không tốt thì giữa tôi và Ôn Tĩnh còn chẳng thể làm bạn bè nữa. Tôi không hy vọng tình bạn mười mấy năm nay bị phá trong chốc lát.”

“Vậy cậu không quan tâm tới cảm nhận của tớ à?” Đường như cậu ta tràn đầy uất ức.

“Tình bạn giữa tôi và cậu đến chết cũng không thay đổi.”

Cậu ta đột nhiên cười lớn, nhưng lại gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tần Tú Nghiên, không ngờ cậu lại là kẻ máu lạnh như thế này.”

“Chẳng phải cậu đã từng nói, con người đầu tiên phải yêu lấy mình thì mới có thể yêu người khác sao?”

Cậu ta ngán ra một lát, “hừ” một tiếng, nói: “Tớ thực sự hối hận vì đã dạy cậu câu này.”

Tôi cũng không phải người bảo thủ, nếu đã nói ra rồi thì phải nói cho rõ ràng tránh để sau này lại dây dưa mãi không dứt.

“A Hải, tôi không biết điều gì đã khiến cậu nảy sinh cảm giác với tôi, nhưng bây giờ tôi không còn là cô gái mười chín tuổi, mà đã hai mươi chín tuổi, tôi không muốn chơi trò chơi tình ái nữa, chỉ muốn có một cuộc hôn nhân thực sự, có thể mang đến cho tôi một cuộc sống hoàn chỉnh, đúng nghĩa. Còn cậu, không cần biết trong lòng cậu nghĩ gì, tôi chỉ cảm thấy cậu nên nghiêm túc một chút, ít nhất, trong chuyện với Ôn Tĩnh, cậu nên suy nghĩ cẩn thận, hãy cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng, nếu không, đối với cả cậu và Ôn Tĩnh đều không tốt.” Tôi thẳng thắn nói, sau đó nhìn cậu ta vẻ chờ đợi.

Trong lòng tôi, thực ra còn có một câu chưa nói ra: “Nếu chọn Chung Tuấn Hải, tôi sẽ dễ dàng yêu cậu ấy, nhưng tôi sợ một ngày nào đó sẽ phát hiện trong lòng cậu ấy có một hình bóng khác, giống như Ôn Tĩnh vậy. Nếu thực sự có một ngày như thế, tôi thà chấp nhận một người hoàn toàn xa lạ, sống một cuộc sống yên ổn, bình thản, ít nhất sẽ không làm mình bị tổn thương.”

Chung Tuấn Hải lại nhìn chằm chằm xuống mặt bàn, không tiếp lời, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rất lâu sau, tôi nghĩ là không còn chuyện gì để nói nữa, liền đi ra cửa, bỗng nghe thấy Chung Tuấn Hải chậm rãi nói ở phía sau: “Chúc cậu có một buổi tối vui vẻ!”

Giọng nói ấy hơi kỳ lạ, nhưng tôi cũng không nói gì thêm, chỉ đẩy cửa đi ra ngoài.